

ת"פ 16817/08/12 - המאשימה מדינת ישראל, באמצעות שלוחת התביעות נגד הנאשם - ט א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 16817-08-12 מדינת ישראל נ' א(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל באמצעות שלוחת
התביעות על - ידי עוה"ד יעקב שטרנברג

נגד
הנאשם - ט א על - ידי עוה"ד ארז נגה

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (שתי עבירות) (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.8.12, בסמוך לשעה 23:00, היכה הנאשם את אשתו (להלן: **המתלוננת**) בתוך דירתם שבתחומי העיר לוד, באמצעות אגרופו בזרועה השמאלית. בהמשך, בעוד המתלוננת נמצאת בחדר השינה, נכנס הנאשם לחדר השינה כשבידו סכין ואמר לה: "היום את ישנה פה בחדר איתי". בהמשך, החביא הנאשם את הסכין מתחת למזרון ואמר לה: "שבוע הבא את מתה". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות סימן גדול סגול על זרועה. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות.

ב. גרסת המתלוננת

2. את גרסתה של המתלוננת יש לחלק לשני חלקים עיקריים: תחילה אביא את גרסתה כפי שבאה לידי ביטוי באמרות שונות שלה במשטרה; לאחר מכן, אביא את גרסתה בבית המשפט. לאור הפער בין גרסתה במשטרה לבין גרסתה בבית המשפט, בפרק נפרד אכריע בשאלה איזה מהגרסאות יש להעדיף.

3. במשטרה המתלוננת מסרה שלוש אמרות מרכזיות ואשר נוגעות לאירוע נשוא כתב האישום: הודעתה מיום 11.8.12 (ת/2); דבריה בדו"ח העימות שנערך בינה לבין הנאשם ביום 13.8.12 בשעה 09:30 (ת/7); וכן חקירתה תחת אזהרה ביום 13.8.12 בשעה 11:30 (ת/3).

4. בהודעתה במשטרה (ת/2) סיפרה אודות השתלשלות האירוע נשוא כתב האישום באופן הבא (ראו שורות 12 - 22, 62 - 67):

א. המתלוננת הזמינה משטרה לדירה ביום 11.8.12 ובאותו היום בהיותה בתחנת המשטרה סיפרה על אודות האירוע שקרה ב-6.8.12.

ב. ביום 6.8.12 היא חזרה מעבודתה לדירה בשעה 23:00 והנאשם אמר לה שאינה מטפלת כנאות בילדיהם המשותפים ובהמשך נתן לה מכת אגרוף עם ידו ואשר השאירה סימן סגול גדול על הזרוע.

ג. בהמשך, הנאשם אמר לה בהיותם בחדר השינה "היום את ישנה פה בחדר איתי" כאשר הוא אוחז סכין עם ידית בצבע שחור. המתלוננת הזעיקה את בנותיהם ובינתיים הנאשם החביא את הסכין מתחת לכרית.

ד. בנותיהם המשותפות, אחת מהן בשם פסיקה (להלן: **פסיקה**), נטלו מידי של הנאשם את הסכין (ש' 19). בהמשך, טענה שבנותיה נכנסו לחדר והשתלטו על הנאשם והיא זו שהוציאה את הסכין מידי (ש' 62 - 64).

ה. הנאשם יצא לסלון והמתלוננת נכנסה לחדר הילדים ושמה את הטלויזיה ליד דלת הכניסה לחדר על מנת לחסום את דלת הכניסה בעוד שהנאשם נשאר לישון בסלון.

5. בדו"ח העימות (ת/7), המתלוננת אמרה את הדברים הבאים (ש' 3 - 13):

א. היא חזרה מהעבודה בשעה 23:00 והנאשם אמר לה שהילדים "יתקלקלו" ונתן לה מכת אגרוף על יד שמאל שלה ואף הציגה את הסימן שנשאר לה לחוקרת זיו גליבוב (להלן: **זיו**).

ב. הנאשם נכנס לחדר השינה והוציא מתוך תיק סכין ועקב כך המתלוננת הזעיקה את הילדים.

ג. הילדים נכנסו לחדר, שאלו מה קרה והנאשם ענה שלא עשה כלום והסתיר את הסכין בין הבגדים לכרית והילדים לקחו את הסכין.

ד. הנאשם אמר למתלוננת "שבוע הבא את מתה".

6. במהלך העימות הנאשם טען שהמתלוננת שברה לו את הטלפון הנייד ולכן זיו חקרה אותה תחת אזהרה בגין חשד לביצוע עבירה של גרימת נזק לרכוש בזדון. המתלוננת אישרה שזרקה את הטלפון של הנאשם לאחר שנתן לה מכה ביד ונטל סכין. בנוסף, נשאלה מדוע בעימות סיפרה כי בעלה איים עליה שירצח אותה בשבוע הבא, בעוד שבהודעתה הראשונה מיום 11.8.12 לא ציינה זאת. המתלוננת בתגובה אמרה שהיא אכן אמרה את הדברים בהודעתה אך כנראה לא שמעו אותה מאחר ודיברה בשקט.

2.ב. גרסת המתלוננת בבית המשפט

7. בחקירתה הראשית של המתלוננת היא סירבה לענות על שאלות באת כח המאשימה, הכחישה את הדברים שמסרה במשטרה וביותר מהזדמנות אחת בחרה לשתוק בתגובה לשאלות שנשאלה. בנוסף, ביקשה שהתיק הפלילי שנפתח כנגד הנאשם ייסגר ויותר לו לחזור לחיק משפחתו (ראו פרוט' עמ' 27-29, 32). משכך, המאשימה ביקשה להכריז על המתלוננת כעדה עוינת ולחקור אותה בחקירה נגדית ובא כוח הנאשם לא התנגד לכך, וזאת בכפוף לעמידה בתנאיו של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (להלן: **פקודת הראיות**). עם זאת, המתלוננת אישרה שהדברים שמסרה במשטרה הם נכונים ואף אישרה את חתימתה על גבי האמרות שנגבו ממנה בכתב (פרוט' עמ' 30, 31, 33). כמו כן, אישרה שהילדים תפסו את הסכין מהנאשם (פרוט' עמ' 36-37).

ג. גרסת הנאשם

8. הנאשם הכחיש את האירוע נשוא כתב האישום ומסר, הן בהודעותיו במשטרה (ת/8, ת/5), הן בדו"ח העימות (ת/7) והן בעדותו בבית המשפט (פרוט' עמ' 60, 69 - 72) את הדברים הבאים:

א. לנאשם בן בגיר מנישואים קודמים שמתגורר באתיופיה והנאשם נהג לשוחח עימו בטלפון ולשלוח לו כספים על מנת לסייע לו. המתלוננת לא ראתה את עניין זה בעין יפה.

ב. ביום 6.8.12, הנאשם שוחח עם בנו באמצעות הטלפון הנייד והמתלוננת נטלה את הטלפון מידי ושברה אותו.

ג. הנאשם מכחיש שהחזיק סכין בחדר השינה, מכחיש שהיכה את המתלוננת עם מכת אגרוף ומכחיש שאיים עליה.

ד. בנוסף, ביום 11.8.12, אחיה של המתלוננת היה בדירתם והיחסים עימו היו עכורים והנאשם סבור שאחיה של המתלוננת הוא זה שעודד אותה להתלונן כנגדו.

ד. דין והכרעה

9. מן הראוי לציין שלמרות הסתירות שהיו בדבריה של המתלוננת במשטרה, באמרותיה השונות, בנוגע לאופן השתלשלות אירועי יום 6.8.12, כפי שהובאו לעיל, אין בכך לכדי לפגום במהימנות עדותה במשטרה. דבריה במשטרה, בכל אמרותיה, היו אחידים בכל הנוגע ל-"ליבת האירוע". ליבת האירוע כוללת בתוכה את הרכיבים הבאים (להלן: **ליבת האירוע**):

א. הנאשם נתן לה מכת אגרוף בזרוע שהותירה סימן;

ב. הנאשם החזיק סכין בחדר השינה במטרה להפחיד את המתלוננת;

ג. כניסת הילדים, לרבות פסיקה בתם הבכורה, לחדר השינה והיותם עדים לכך שהמתלוננת היתה מפוחדת;

ד. הוצאת הסכין מתוך חדר השינה מתוך חשש שהנאשם יפגע במתלוננת באמצעותה.

10. ליבת האירוע נשוא כתב האישום יש בה בכדי להקים את רכיבי העבירות של איומים ותקיפה של בת זוג. הדעה המקובלת היא שבעת שבועות שבועות את שאלת מהימנותו של עד, יש לבדוק את אמינות הגרסה כמכלול והעובדה שקיימות סתירות בנקודות מסוימות אין בה כשלעצמה בכדי לפגום במהימנות העדות (ראו למשל דבריו של כבוד השופט דנציגר בפסקה 34 לפסק דינו ב-ע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.6.14)). לפיכך, בבואי להכריע בשאלה האם להעדיף את עדותה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, או להיפך, ההתייחסות לעדות במשטרה היא ל-"ליבת האירוע" כפי שהובאה לעיל. בנסיבות העניין, הנני בוחר להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. להלן נימוקיי:

א. שלושת תנאיו של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות מתקיימים: המתלוננת היתה עדה במשפט וניתנה לצדדים האפשרות לחקרה בחקירה נגדית; גובי אמרותיה במשטרה היו עדים במשפט; קיים שוני מהותי בין דבריה במשטרה לבין דבריה בבית המשפט, לרבות לאור הכחשתה את הדברים שמסרה במשטרה

ושתיקתה וסירובה לתת תשובות לשאלות מהותיות שנשאלה.

ב. בפסיקה נקבע שכאשר מדובר ב-"עד שותק", ניתן לעשות שימוש בהוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות. נקבע כי גם אם העד שותק בתגובה לשאלות שנשאל, יש לראות זאת כאילו היתה לצדדים הזדמנות לחוקרו. שתיקתה של המתלוננת וסירובה לתת מענה לתשובות שנשאלה בחקירה ראשית, אין בהם בכדי לאיין את תחולתו של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות (ע"פ 4763/11 **יעקבי נ' מדינת ישראל** (20.5.14) פסקאות 44 - 46 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל; דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חג' יחיא** פ"ד מז (3) 661, 677 - 679, בפסק דינו של כבוד הנשיא שמגר (1993)). יובהר שבהמשך עדותה של המתלוננת היא כן השיבה לגופו של עניין לשאלות שהופנו אליה בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם.

ג. ליבת האירוע נתמכת בראיות חיצוניות שלהלן:

1.ג. פסיקה העידה בבית המשפט לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת, בכך שהיתה מבוהלת בעת שנכנסה לחדרה על מנת להודיע לה שאביה מחזיק סכין. ואכן, כאשר פסיקה נכנסה לחדר, מצאה סכין מוסתרת תחת הכרית והיא נטלה אותה מתוך חשש שהנאשם יפגע באמה (פרוט' עמ' 14 ש' 6-18, ש' 27-30; עמ' 17 ש' 26-30; עמ' 19 ש' 1 - 17; עמ' 25 ש' 2 - 7).

2.ג. פסיקה העידה ששמעה את הנאשם אומר שבכוונתו לגרום למותה של המתלוננת. בעיני, אין רלוונטיות למילים המדויקות שבהן השתמש הנאשם בנוגע לכוונתו לגרום למותה של המתלוננת, כל עוד כך הובנו דבריו על ידי המתלוננת ופסיקה. יוזכר שפסיקה הבהירה שהיא מבינה את השפה האמהרית שבה דיבר הנאשם, גם אם אין לה שליטה מלאה בשפה זו (פרוט' עמ' 16 ש' 29 - עמ' 17 ש' 5, ש' 11 - 17; עמ' 18 ש' 4 - 9; עמ' 22 ש' 10-18).

3.ג. הסימן שהותירה מכת האגרוף צולם (4/ת) ונחזה על ידי זיו (7/ת ש' 7) וכן על ידי השוטר אולג דורפמן (להלן: **אולג**) (2/ת ש' 16).

4.ג. הסכין שבאמצעותה הנאשם איים על המתלוננת נתפסה על ידי המשטרה וזוהתה על ידי פסיקה כאותה סכין שאותה לקחה מהחדר במועד האירוע (ראו עדותה בפרוט' עמ' 16 ש' 5-13; 1/ת).

ד. אין לזקוף לחובתה של המתלוננת את העובדה שהתלונה לגבי האירוע מיום 6.8.11, הוגשה רק ביום 11.8.11. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי

הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 חוסיין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר). יתר על כן, פסיקה גם העידה שהיה קיים חשש של המשפחה שמא הנאשם יאסר ומכאן האיחור בפניה למשטרה (פרוט' עמ' 24 ש' 11 - 13; עמ' 19 ש' 19-22).

11. הנימוקים שהבאתי לעיל, די בהם על מנת להוביל להרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מובהר בזאת, וזאת למען הסדר הטוב בלבד, שהדברים שנאמרו על ידי המתלוננת לשוטרים שהגיעו לדירתה ביום 11.8.12 בנוגע לאירוע שהתרחש ב-6.8.12, אינם בגדר "אמרת קורבן אלימות" לפי סעיף 10 לפקודת הראיות, וזאת מהטעם הפשוט שלא מתקיים יסוד ה-"סמיכות", בין זמן קרות מעשה האלימות (מכת האגרוף והאיומים בסכין) לבין הדיווח עליהם לשוטרים על ידי המתלוננת (ראו דו"חות הפעולה של השוטרים אביחי לוי, ת/12; ירין קשלס, ת/11 וכן תמליל שיחה של המתלוננת עם מוקד 100, ת/10). הדברים שאמרה המתלוננת לשוטרים שהגיעו לדירה ב-11.8.12 בנוגע לאירוע שהתרחש ב-6.8.12 הינם בגדר עדות שמיעה שאינה קבילה כראיה ואינני מבסס עליהם ממצא עובדתי מרשיע כנגד הנאשם.

12. ההגנה העלתה טענות שונות שמן הראוי שאתייחס אליהן, ואשר לטעמי אין בהן בכדי לשנות מהמסקנה שאליה הגעתי שיש להרשיע את הנאשם:

א. קיים מחדל חקירה בכך שאחיה של המתלוננת לא זומן למתן עדות (ראו סיכומי ההגנה בפרוט' עמ' 76 ש' 23): הנאשם, פסיקה והמתלוננת אישרו שאחיה של המתלוננת היה נוכח בדירה באירוע מיום 11.8.12. עם זאת, אין מחלוקת שהוא לא היה נוכח באירוע מיום 6.8.12 שהוא האירוע נשוא כתב האישום. במילים אחרות, לא מדובר במחדל חקירה שפוגע בהגנתו של הנאשם, וזאת מאחר ועדותו של האח איננה רלבנטית לגבי אירועי יום 6.8.12.

ב. העדר עמידה בהוראות חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב - 2002: במהלך שמיעת הראיות הועלתה טענה על ידי בא כוח הנאשם שבכוונתו לטעון לפסלות אמרתו של הנאשם מאחר ולא תועדו בתיק חזותי והאמרות לא נרשמו בשפה האמהרית, כפי שמתחייב על פי חוק (פרוט' עמ' 45 ש' 8 - עמ' 46 ש' 26; עמ' 50 ש' 16 - 23; עמ' 51 ש' 5 - 10). דא עקא, בשלב הסיכומים הטענה לא נטענה וככל הנראה נזנחה. מכל מקום, גם אם לא נזנחה, יוזכר שהנאשם כבר באמרתו במשטרה בעבירות שבהן נחשד, ובכל מקרה גם לא ביססתי כל ממצא מרשיע בהסתמך על אמרתו אלה.

ג. הנאשם טען שהוכח בחקירה (ראו פרוט' עמ' 62 ש' 23 - עמ' 63 ש' 30): טענה זו לא הועלתה על ידי בא כוחו בעת מתן מענה לכתב האישום וגם לא בסיכומים. בנוסף לכך, בעת שנחקרו אולג וזיו, כמי

שגבו את אמרתיו של הנאשם, לא נשאלו כל שאלה בעניין זה במהלך החקירה הנגדית על ידי בא כוח הנאשם. יתר על כן, טענה זו הועלתה על ידי הנאשם רק בשלב החקירה הנגדית ולא בחקירתו הראשית. בנסיבות אלה, לא מצאתי צורך להתייחס לטענה זו. למעלה מן הנדרש יצוין, כאמור, שההרשעה איננה מבוססת על אמרות הנאשם במשטרה.

ד. במשטרה לא הפרידו בין המתלוננת לפסיקה: בשלב הסיכומים הועלתה טענה שהיה מחדל חקירה מטעם המשטרה מעצם כך שלא הפרידו בין המתלוננת לבין פסיקה במהלך שהותם במשטרה ובדרך זו שתיהן, ככל הנראה, תיאמו גרסאות (פרוט' עמ' 76 ש' 24). לא התרשמתי שהמתלוננת ופסיקה חפצו בהפללתו לשווא של הנאשם במטרה להזיק לו. נהפוך הוא, שתיהן מסרו גרסה דומה לעניין ליבת האירוע ואף בעדותן בבית המשפט היה ברור שאינן חפצות ברעתו, והביעו חשש שאם יורשע, יוטל עליו עונש מאסר.

13. בכתב האישום יוחסו שתי עבירות של איומים לנאשם, בכך שבעודו מחזיק בסכין אמר למתלוננת: "היום את ישנה פה בחדר איתי", ובנוסף אמרה לה: "שבוע הבא את מתה". מן הראוי להבהיר שבעיני יש להשקיף על האירוע בכללותו כאירוע אחד ולכן מדובר בעבירת איומים אחת ולא בשתי עבירות.

14. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן עבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ה, 14 ינואר 2015, במעמד הצדדים